

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-327/18-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanke Turić predsjednice vijeća, Borisa Markovića i mr.sc. Mirjane Juričić, članova vijeća, te više sudske savjetnice Tatjane Ilić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, kojeg zastupa
temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Klanjca, Trg mira 11, kojeg zastupa
odvjetnik u Zagreb, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 5. prosinca 2018.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti Klasa: UP/I-344-03/17-11/53, urbroj: 376-10-18-10 od 10. srpnja 2018.,
 - II. Nalaže se tužitelju Hrvatski Telekom d.d. Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, da zainteresiranoj osobi Gradu Klanjcu, Klanjec, Trg mira 11, naknadi troškove spora u iznosu od 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.
- II. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika točkama I., II., III., i IV. izreke rješenja utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturi operator i da ima pravo puta na nekretninama koje se nalaze u vlasništvu Grada Klanjca i na nerazvrstanim cestama na području Grada Klanjca sve poblize označenim navedenim točkama. Točkom V. izreke utvrđuje se količina i vrsta EKI iz točaka I. – IV. ovog rješenja, a točkama VI. i VII. utvrđuje se godišnja naknada na koju Grad Klanjec ima pravo od 27. siječnja 2017. pa nadalje. Točkom VIII. i IX izreke obvezuje se tužitelj da napravi obračun godišnje naknade i da plati naknadu za pravo puta, a točkom X. izreke obvezuje se Grad Klanjec da omogući tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz ovog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je izjavio žalbu i u bitnome ističe kako je rješenje doneseno u izvršenju ranije presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-114/17 od 7. rujna 2017., te da tuženik ponovno zainteresiranoj osobi priznaje pravo vlasništva, a time i status ovlaštenika naknade za pravo puta za niz nekretnina za koje i dalje nije nedvojbeno dokazano da bi se nalazile u vlasništvu zainteresirane osobe. Tako je tuženik zainteresiranoj osobi

priznao pravo na naknadu za pravo puta i na nerazvrstanim cestama i to na česticama za koje tijekom postupka nije nedvojbeno utvrđeno da bi bila riječ o nerazvrstanim cestama u njenom vlasništvu. Tužitelj ističe kako sukladno članku 101. stavku 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14.) na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja. Navodi kako tuženik zaključak o vlasništvu zainteresirane na pojedinim kategorijama čestica, za koje iz zemljišnoknjižnog stanja ne proizlazi da bi bilo riječ o nerazvrstanim cestama u vlasništvu zainteresirane temelji isključivo na Potvrdi Krapinsko-zagorske županije, Grada Klanjca, Jedinstvenog upravnog odjela od 22. svibnja 2018. navodeći kako je Grad u toj potvrdi popisao čestice koje bi u naravi trebale predstavljati nerazvrstane ceste koje se nalaze u njegovom isključivom vlasništvu. Smatra kako navedena potvrda ne predstavlja dostatan dokaz nedvojbenog utvrđivanja da bi te nekretnine doista predstavljale nerazvrstane ceste, jer je u bitnome istovjetnu potvrdu (samo datiranu 20. travnja 2017.) zainteresirana dostavila u ranijem postupku pa smatra kako zainteresirana niti u ponovljenom postupku nije doprinijela nikakve nove dokaze koji bi govorili u prilog nedvojbenom utvrđivanju vlasništva i kategorije tih nekretnina. Također ističe kako je tuženik priznao pravo na naknadu za pravo puta i na nekretninama za koje zainteresirana potvrđuje da bi predstavljale u naravi javne površine, iako nije upisana kao njihov vlasnik u zemljišnim knjigama. Tužitelj se pozivajući na odredbe Zakona o vlasništvu i Zakona o elektroničkim komunikacijama navodi kako nije sporno da bi zainteresirana kao vlasnica javnih dobara (javnih površina) imala pravo na naknadu za pravo puta, no ako u zemljišnoj knjizi nije navedena kao vlasnik javnog dobra tada joj se ne može priznati pravo na naknadu za pravo puta za takve upise i smatra da navedena potvrda nije dostatan dokaz vlasništva nad nekretninama obuhvaćenim predmetnom potvrdom. Smatra da činjenično stanje nije pravilno utvrđeno pa predlaže ovom Sudu da usvoji tužbeni zahtjev i poništi rješenje tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnome navodi da je u ponovljenom postupku, uvažavajući pravna shvaćanja iz ranije presude ovoga Suda donio rješenje protiv kojeg je tužitelj sada podnio tužbu. Nalazi neosnovanim prigovor tužitelja kako na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, jer je ovaj Sud o tom pitanju zauzeo suprotan stav te je ujedno i prihvatio stav tuženika da zemljišnoknjižno stanje nije jedino relevantno u postupku dokazivanja prava vlasništva na nerazvrstanim cestama koje su ZOC-om ex lege postale vlasništvom jedinica lokalne samouprave na čijem području se nalaze. Navodi kako je u osporavanom rješenju upravo tako i postupio, te utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta navedene u javnoj ispravi o kojima zainteresirana osoba vodi službenu evidenciju – Potvrda Krapinsko-zagorske županije, Grada Klanjca od 22. svibnja 2018., koja sadrži podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste zainteresirane osobe. U odnosu na prigovor tužitelja kojim osporava da bi zainteresirana osoba bila vlasnik nekretnina koje u naravi predstavljaju javne površine, ističe kako je osporavano rješenje doneseno uzimajući u obzir stav iz presude poslovni broj: UsII-6/17 i UsII-72/17. Tuženik pojašnjava kako je pri određivanju visine naknade za pravo puta uzeo u obzir javna dobra kojima upravlja zainteresirana osoba, a prema potvrdi od 22. svibnja 2018. s popisom katastarskih čestica koje su preuzete u vlasništvo zainteresirane osobe temeljem odredbe članka 87. stavka 1. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi („Narodne novine“ 90/92.) odnosno temeljem odredbe članka 13. stavka 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi („Narodne novine“ 117/93.) iza prijašnje općine Klanjec. Ističe kako tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao podatke navedene niti u ovoj Potvrdi, a tužbenim navodima koje su općenite naravi nije doveo u

sumnju istinitost podataka koje ista sadrži u pogledu točno određenih nekretnina. Smatra da je osporavano rješenje zakonito pa predlaže da se odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Zainteresirana osoba u odgovoru na tužbu u bitnome navodi kako su potvrde koje je dostavila u upravnom postupku izdala njena uprava tijela kao potvrde o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju u skladu s podacima iz te evidencije pa su one javne isprave (članak 159. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku) kojima se dokazuje ono što se u njima utvrđuje ili potvrđuje (članak 60. stavak 2. istog Zakona). Navodi da te potvrde tužitelj nije osporavao tijekom upravnog postupka, a tužbenim navodima koji su općenite naravi nije doveo u sumnju istinitost podataka koje su navedene u potvrdama, a te isprave kao valjane dokaze cijenio je i ovaj Sud. Također osporava navod tužitelja da se u odnosu na nerazvrstane ceste ne može utvrditi naknada za pravo puta te se poziva na stajalište Ustavnog suda zauzetog u odluci U-I-6326/11 i dr., od 7. veljače 2017. Također smatra neosnovanim navod da zainteresirana osoba ne bi imala pravo puta na nekretninama koje su potvrđene kao javne površine te se poziva na stajalište ovog Suda izraženo u presudi poslovni broj: UsII-106/17. Iz navedenih razloga predlaže da se odbije tužbeni zahtjev i da mu se dosudi trošak u ukupnom iznosu od 3.125,00 kn.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Tuženik je osporeno rješenje donio na temelju odredbe članka 28. stavka 6. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK). Navedenom odredbom propisano je da upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može pred agencijom pokrenuti postupak utvrđivanja infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovoga Zakona te utvrđivanje količine i vrste takve infrastrukture i visine naknade za pravo puta.

Prema odredbi članka 27. stavka 1. ZEK-a operatori javnih komunikacijskih mreža imaju prava infrastrukturnog operatora na cijelom području Republike Hrvatske, što obuhvaća gradnju, održavanje, razvoj i korištenje elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture na općem dobru na nekretninama u vlasništvu Republike Hrvatske i jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave te na nekretninama u vlasništvu drugih pravnih i fizičkih osoba u skladu sa ovim zakonom i posebnim propisima.

Osporeno rješenje doneseno je u izvršenju ranije presude ovoga Suda poslovni broj: UsII-114/17-7 od 7. rujna 2017. kojim je poništeno rješenje tuženika od 3. svibnja 2017. iz razloga jer nije bilo vidljivo da je zainteresirana osoba upravitelj, odnosno vlasnik svih nekretnina koje su obuhvaćene osporenim rješenjem.

U ponovljenom postupku tuženik je uvažavajući pravno shvaćanje iz navedene presude donio rješenje kojim je postupio u skladu s naprijed navedenom presudom pa se navodi tužbe ne mogu ocijeniti osnovanim.

Pravo na naknadu za korištenje EKI sukladno ZEK-u pripada svakodobnom vlasniku, odnosno upravitelju nekretnine na kojoj se EKI nalazi, a iz podataka spisa proizlazi da je pravilno utvrđeno na kojim česticama zemljišta je Grad Klanjec vlasnik te kojim nekretninama upravlja.

U odnosu na prigovor tužitelja kako na nerazvrstanoj cesti nije moguće zasnovati nikakvo drugo pravo osim prava služnosti i prava građenja, a što proizlazi iz odredbe članka 101. stavka 2. Zakona o cestama (Narodne novine, broj: 84/11., 22/13., 54/13., 148/13., 92/14.), valja istaknuti da je ovaj Sud u presudi poslovni broj: UsII-166/18-6 od 7. lipnja 2018. izrazio stajalište kako se navedena odredba članka 101. Zakona u vezi s odredbom članka 3. Zakona odnosi na građenje infrastrukturnih objekata na cesti, a ne na pravo puta i

pravo na naknadu za EKI što je propisano ZEK-om kao zakonom koji regulira prava i obveze operatora elektroničkih komunikacija.

Pravo puta čini pravo pristupa, postavljanja, korištenja, popravljanja i održavanja elektroničke komunikacijske mreže i elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme, što obuhvaća i kabelsku kanalizaciju, kao i druga s tim povezana prava koja čine teret na nekretninama na kojoj je izgrađena EKI i druga povezana oprema pa imatelj ovog prava, kojim se ograničava pravo vlasnika i ovlaštenika upravljanja nekretninama na kojima se nalazi EKI, ima obvezu plaćati naknadu za ovo ograničenje, kako to jasno proizlazi iz članka 28.stavka 4. ZEK-a.

Nadalje ne može se ocijeniti niti osnovanim prigovor tužitelja kako je tuženik priznao zainteresiranoj osobi pravo na naknadu za pravo puta za nekretnine koje se u zemljišnim knjigama vode kao javno dobro. S tim u vezi valja istaknuti da je u presudi poslovni broj: UsII-106/17-8 od 21. rujna 2017. ovog Suda izraženo stajalište kako se radi o dobrima koja su navedena u članku 6. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta iz čega proizlazi opravdana intencija da se pravo puta naplaćuje i za javna dobra u općoj uporabi, kada njima upravlja jedinica lokalne samouprave.

Slijedom navedenog proizlazi da je postupak koji je prethodio donošenju rješenja tuženika pravilno proveden, a osporeno rješenje utemeljeno na važećim propisima i dostatno obrazloženo pa se prigovori tužitelja ne mogu ocijeniti osnovanim.

S obzirom na navedenog, trebalo je, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) presuditi kao pod točkom I. izreke.

Odluka o naknadi troškova spora (točka II. izreke) donesena je na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima te na temelju Tbr. 23. t. 1. i Tbr. 42. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, broj: 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15.) tako da je zainteresiranoj osobi u trošak spora priznat trošak zastupanja po odvjetniku za sastav odgovora na tužbu, uvećan za PDV.

Odluka o objavi presude (točka III. izreke) temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 5. prosinca 2018.

Predsjednica vijeća
Blanša Turić, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenik

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	31.12.2018. 9:59:43		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/18-01/103	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-18-3	Spis	0	

12194385

